

Teza: zasada „in dubio pro reo”

Skorzystanie przez sąd z zasady „in dubio pro reo” może mieć miejsce tylko wyjątkowo, a mianowicie gdy brak jest możliwości dowodowych, a zgromadzony materiał dowodowy (po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dowodowym nie można doprowadzić do usunięcia istniejących wątpliwości) nie pozwala na jednoznaczne ustalenie przebiegu wydarzeń oraz faktów związanych z podstawą odpowiedzialności.

WO-103/18

ORZECZENIE
z dnia 20 września 2018 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie :

Przewodniczący : S WSD Piotr Dragon

Sędziowie : S WSD Sławomir Bereza

S WSD Stanisław Chmielewski /sprawozdawca/

Protokolant: Aneta Stefańska

po rozpoznaniu w Warszawie, na rozprawie w dniu 20 września 2018 roku, przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Tomasza Mazurczaka sprawy radcy prawnego J. W. - obwinionego o to, że :

w okresie od sierpnia 2014 r. do dnia 15 października 2015 r. w Szczecinie, nie zwrócił A. H. (1), reprezentującemu (...) Sp. z o.o. w S., dokumentów dotyczących powierzonych do prowadzenia spraw o odszkodowanie za pojazdy zniszczone w wyniku pożaru przeciwko L. D. oraz (...) S.A., czym dopuścił się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, etycznego obowiązku wydania klientowi na jego wniosek, po zakończeniu stosunku prawnego, na podstawie którego prowadził sprawę, otrzymanych od niego dokumentów oraz pism otrzymanych z sądu lub organu, przed którym prowadził sprawę oraz etycznego zakazu odmówienia wydania klientowi na jego wniosek, po zakończeniu stosunku prawnego na podstawie którego prowadził sprawę otrzymanych dokumentów oraz pism procesowych w sprawach, które prowadził, tj. o czyn z art. 64 ust.1 w zw. z art.3 ust.2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2010 r. nr 10 poz. 65 z póź.zm.) w związku z art.28 ust. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 8/ (...) Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

po rozpatrzeniu wniesionego w terminie odwołania Obwinionego z dnia 12 czerwca 2018 r. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie z dnia 17 kwietnia 2018 roku - sygnatura akt: D/OSD/ 23/17 - orzeka co następuje:

1.

zaskarżone orzeczenie zmienia w ten sposób, że obwinionego r.pr. J. W. uniewinnia od popełnienia zarzucanego czynu,

2.

kosztami postępowania w sprawie:

a) przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym obciąża Okręgową Izbę Radców Prawnych w Szczecinie, b) przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Szczecinie uznał, że obwiniony radca prawny J. W. za winnego popełnienia zarzucanego - we wniosku o ukaranie z dnia 21 grudnia 2015 roku - przewinienia dyscyplinarnego, tj. tego, że :

w okresie od sierpnia 2014 r. do dnia 15 października 2015 r. w Szczecinie, nie zwrócił A. H. (1), reprezentującemu (...) Sp. z o.o. w S., dokumentów dotyczących powierzonych do prowadzenia spraw o odszkodowanie za pojazdy zniszczone w wyniku pożaru przeciwko L. D. oraz (...) S.A., czym dopuścił się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, etycznego obowiązku wydania klientowi na jego wniosek, po zakończeniu stosunku prawnego, na podstawie którego prowadził sprawę, otrzymanych od niego dokumentów oraz pism otrzymanych z sądu lub organu, przed którym prowadził sprawę oraz etycznego zakazu odmówienia wydania klientowi na jego wniosek, po zakończeniu stosunku prawnego na podstawie którego prowadził sprawę otrzymanych dokumentów oraz pism procesowych w sprawach, które prowadził, tj. o czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2010 r. nr 10 poz. 65 z późn. zm.) w związku z art. 28 ust. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 8/ (...) Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, przy czym ustalił, że czyn polegał na „nie zwróceniu (...) Sp. z o.o. w S., dokumentów dotyczących powierzonych mu do prowadzenia spraw o odszkodowanie za pojazdy zniszczone w wyniku pożaru przeciwko L. D. tj. o czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2010 r. nr 10 poz. 65 z późn. zm.) w związku z art. 28 ust. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 8/ (...) Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego” i wymierzył za ten czyn karę upomnienia oraz obciążył w/w radcę prawnego kosztami postępowania w kwocie 2000,00 złotych płatnymi na rzecz OIRP w Szczecinie.

W uzasadnieniu swojego orzeczenia Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że w dniu 30 czerwca 2015 r. do OIRP w Szczecinie wpłynęła skarga na postępowanie radcy prawnego J. W. w przedmiocie nie wydania dokumentów dotyczących spraw o odszkodowanie prowadzonych przeciwko (...) S.A. oraz L. D., którą złożył Pan A. H. (1), działający w imieniu (...) Sp. z o.o. jako prezes zarządu. W skardze zarzucił w/w radcy prawnemu, iż pomimo wystosowania kilkukrotnych wezwań do wydania dokumentacji związanej z prowadzonymi postępowaniami nie została ona w całości wydana. Następnie, Postanowieniem z dnia 15 października 2015 r. zostało wszczęte postępowanie w sprawie, zaś dnia 21 grudnia 2015 r. Rzecznik Dyscyplinarny przy OIRP w Szczecinie złożył wniosek o ukaranie w/w radcy prawnego zarzucając mu popełnienie deliktu dyscyplinarnego opisanego - na wstępie - wydanego orzeczenia. Orzeczeniem z dnia 07 grudnia 2016 r. - sygn. akt: (...) Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Szczecinie uznał Obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i wymierzył za ten czyn karę pieniężną w wysokości 2700,00 PLN, a także obciążył go kosztami postępowania. Od tego orzeczenia Obwiniony, który się z nim nie zgodził, wniósł odwołanie z dnia 14 marca 2017 r. i zaskarżył je w całości oraz wniósł - co do zasady - o uniewinnienie, formułując 8 zarzutów naruszenia przepisów zarówno materialnoprawnych jak i formalnoprawnych, w tym naruszenie przepisów postępowania mogących mieć wpływ na wynik sprawy w kontekście skazania Obwinionego, przy braku w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia jakichkolwiek stwierdzeń dotyczących oceny dowodów i to przy zmieniającym się stanie dowodów w toku przeprowadzonego postępowania.

Orzeczeniem z dnia 16 maja 2017 r. Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP w Warszawie - sygn. akt : WO 37/17 - orzekł o uchyleniu zaskarżonego orzeczenia i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi

Dyscyplinarnemu OIRP w Szczecinie. W uzasadnieniu swojego orzeczenia wskazał, iż w przedmiotowej sprawie konieczne jest komu i w jakim zakresie dokumenty zostały przekazane, wydane czy też nie wydane. Jednocześnie wskazał, że nie zostało ustalone kto w tej sprawie jest pokrzywdzonym, ani rozważone jak ocenić jaki wpływ dla ustalenia okoliczności sprawy ma odmowa składania zeznań przez świadka P. P. (1), a także nakazał wystąpienie do Pana A. H. (1) o przekazanie wszelkich protokołów i dokumentów dokumentujących przejmowanie od Obwinionego dokumentów na rzecz A. H. (1) lub innych osób działających w jego imieniu.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Szczecinie po przeprowadzeniu ponownego postępowania w przedmiotowej sprawie w całości na rozprawach w dniach : 27.09.2017 r., 25.10.2017 r., 27.11.2017 r., 11.12.2017 r., 10.01.2018 r., 12.02.2018 r., 12.03.2018 r. i 09.04.2018 r. w dniu 17 kwietnia 2018 r. wydał orzeczenie, w którym uznał radcę prawnego J. W. za winnego popełnienia deliktu dyscyplinarnego opisanego na wstępie uzasadnienia.

Podstawą wydanego orzeczenia był ustalony przez w/w Sąd stan faktyczny. Radca prawny J. W. świadczył pomoc na rzecz (...) Sp. z o.o. oraz Pana A. H. (1), doradzając zarówno w prywatnych sprawach A. H. (1) indywidualnej działalności gospodarczej.

Sprawami prowadzonymi na rzecz Pana A. H. (1) bądź jego rodziny były: i) sprawa o zwrot własności ziemi, prowadzona przeciwko Skarbowi Państwa, ii) sprawa o zasiedzenie, prowadzona przeciwko siostrze ojca Pana A. H. (1), (...) sprawa zwrotu samochodu ciężarowego z Lublina.

Sprawami prowadzonymi na rzecz (...) Sp. z o.o., były: i) odszkodowania za zniszczone samochody prowadzone przeciwko ubezpieczycielom: (...) S.A. oraz L. D.. W zakresie spraw przeciwko ubezpieczycielom (...) S.A. oraz L. D., (...) Sp. z o.o. przekazania kancelarii r.pr. J. W. wszystkie posiadane przez Spółkę dokumenty, w szczególności: zdjęcia, opinie biegłych, przesłuchania świadków, notatka z policji, protokoły oględzin, pisma ubezpieczycieli odmawiające wpłaty.

Dokumenty dotyczące spraw przeciwko ubezpieczycielom: (...) S.A. oraz L. D. przekazane zostały do kancelarii r.pr. J. W., przez Pana A. H. (1) działającego w imieniu (...) Sp. z o.o. Radca prawny J. W. nie był obecny przy przyjmowaniu akt, a zastępowali go jego pracownicy. Z czynności przekazania akt nie sporządzono protokołu.

W 2014 r. zarówno A. H. (1), jak i spółka (...) Sp. z o.o. zdecydowali o tym, iż sprawy prowadzone dotychczas przez r.pr. J. W. powinny zostać przekazane innemu prawnikowi.

W dniu 31 lipca 2013 r. umowa o obsługę prawną łączącą (...) Sp. z o.o. oraz r.pr. J. W. została rozwiązana za porozumieniem stron. Wspomniana umowa regulowana również kwestię przekazania akt prowadzonych spraw (...) Sp. z o.o., w szczególności wskazując, iż upoważnionym do odbioru dokumentów w imieniu spółki będzie adwokat P. P..

Zarówno Pan A. H. (1), jak i (...) Sp. z o.o. zdecydowali o powierzeniu prowadzenia spraw adwokatowi P. P. (1), byłemu współpracownikowi radcy prawnego J. W.. Dokumentacja dotycząca spraw A. H. (1) prowadzonych przed radcą prawnego J. W. została zwrócona.

(...) Sp. z o.o. wezwała radcę prawnego J. W. do wydania dokumentów dotyczących spraw przeciwko (...) S.A. oraz L. D.. Wezwania te formułowane były zarówno telefoniczne, jak i mailowo, przez osoby osoby działające w imieniu spółki, w szczególności przez Panią I. B. oraz adwokata P. P. (1),

Upoważnienie adwokata P. P. (1) do odbioru akt wynikało wprost z treści porozumienia o rozwiązaniu umowy pomiędzy (...) Sp. z o.o. a radcą prawnym J. W..

W sierpniu 2014 r. doszło do uzgodnienia spotkania celem wydania dokumentów dotyczących spraw przeciwko (...) S.A. oraz L. D.. Do spotkania w przedmiocie odbioru dokumentów doszło 19 sierpnia 2014 r., (...) Sp. z o.o. reprezentowana była przez adwokata P. P. (1), zaś w imieniu radcy prawnego J. W., działa Pani N. S., pracownica

żony r.pr. J. W., przybrana do wykonania tej czynności w zastępstwie Pani M. L., Radca prawny J. W. był nieobecny osobiście przy przekazywaniu dokumentów, przebywając w tym czasie na urlopie.

W toku czynności przedstawicielowi (...) Sp. z o.o. wydano dokumenty dot. sprawy przeciwko (...) S.A., nie wydano zaś dokumentów dot. sprawy przeciwko L. D.. Wspomniane dokumenty nie zostały zwrócone wspomnianej Spółce (...) do dnia 15 października 2015 r., tj. do dnia wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutu.

Jednocześnie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Stawiany Obwinionemu zarzut okazał się częściowo zasadny.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, niezbiecie wynika, iż r.pr. J. W. był związany z (...) Sp. z o.o. umową o obsługę prawną, w toku której prowadził m.in. sprawy przeciwko ubezpieczycielowi (...) S.A. oraz L. D.. Jest to okoliczność potwierdzona zarówno zeznaniami świadków, jak i wyjaśnieniami Obwinionego. Nie ulega również wątpliwości, iż r.pr. J. W. otrzymał od swojego klienta dokumenty dotyczące wspomnianych spraw, jak również, że pomiędzy stronami doszło do zakończenia współpracy. Poza zeznaniami świadków i wyjaśnieniami Obwinionego, okoliczności te potwierdza dokument rozwiązania umowy z dnia 31 lipca 2013 r.

Dnia 19 sierpnia 2014 r. w kancelarii r.pr. J. W., pod nieobecność Obwinionego, doszło do wydania dokumentów dotyczących sprawami (...) Sp. z o.o. przeciwko (...) S.A. W materiale dowodowym brak jest jednak wyraźnej informacji jakie dokładne dokumenty zostały zwrócone (...) Sp. z o.o. w imieniu Obwinionego. Na pytanie to nie są w stanie odpowiedzieć ani zeznania uczestników wspomnianego wydarzenia: adwokata P. P. (1) (zasłaniającego się co do wielu istotnych okoliczności tajemnicą adwokacką) oraz Pani N. S. (wskazująca na niepamięć), ani zeznania Pana A. H. (1) - członka zarządu (...) Sp. z o.o., ani też treść protokołu datowanego na dzień 19 sierpnia 2014 r., dokumentującego czynność zwrotu akt. Szczególnie dużo okoliczności pozostaje nieznanymi z uwagi na wiążącą adwokata P. P. (1) tajemnicę zawodową. W opinii Sądu Dyscyplinarnego fakt powołania się na wspomnianą tajemnicę nie powinien jednak służyć budowaniu dalszych ustaleń w sprawie. Zachowanie w tajemnicy wszystkiego czego adwokat dowiedział się podczas świadczenia pomocy prawnej na rzecz klienta nie jest bowiem prawem, lecz obowiązkiem adwokata, który powinien być bezwzględnie szanowany przez organ samorządu, zrzeszającego osoby związane podobną tajemnicą co adwokaci.

W świetle powyższego ilość i rodzaj dokumentów dotyczących sprawy przeciwko (...) S.A., które zwrócone zostały (...) Sp. z o.o., stanowi niedającą się usunąć wątpliwość, co do okoliczności sprawy.

Kierując się dyspozycją z art. 5 § 2 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74¹ pkt. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870), dalej „Uorp”, Sąd Dyscyplinarny przyjął, iż wspomniana wątpliwość winna być rozstrzygnięta na korzyść Obwinionego radcy prawnego.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego inaczej przedstawia się kwestia zwrotu akt sprawy prowadzonej przeciwko L. D.. W tym przypadku wspomniany protokół z dnia 19 sierpnia 2014 r. nie wskazuje aby akta sprawy przeciwko L. D. w całości, bądź chociażby w części, zwrócone zostały reprezentującemu (...) Sp. z o.o. adwokatowi P. P. (1). Z treścią protokołu korespondują zeznania Pana A. H. (1), z których wynika, że: dokumenty te nie zostały zwrócone (...) Sp. z o.o. Brak w protokole adnotacji o wydaniu akt sprawy prowadzonej przeciwko L. D. nabiera dodatkowego znaczenia w świetle zeznań Pani I. B. i Pana A. H. (1), wskazujących, iż: przy czynności odbioru dokumentów (...) Sp. z o.o. posługiwała się pełnomocnikiem w osobie adwokata P. P. (1), a także zeznań samego pełnomocnika P. P. (1) stwierdzającego, iż nie przypomina sobie aby poza spotkaniem w sierpniu 2014 r. doszło do innego odbioru akt (...) Sp. z o.o. od r.pr. J. W. wskazał, iż nie było praktyką w kancelarii Obwinionego aby dokumenty dotyczące dwóch różnych spraw były przechowywane w jednym segregatorze, jak również podkreślił, jakich dokumentów nie otrzymał od radcy prawnego J. W.: „notatek policyjnych, zeznań świadków, opinii biegłych”.

Oświadczenia Obwinionego, iż akta te znajdowały się w tym samym segregatorze bądź zestawie, co akta sprawy (...), nie stanowią w ocenie Sądu Dyscyplinarnego wiarygodnego źródła informacji. Po pierwsze: Obwiniony nie był obecny

podczas samej czynności i zlecił przygotowania akt do wydania Pani N. S.. Po drugie: wyjaśnienia Obwinionego nie są potwierdzone innymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie. Po trzecie: istnieje duże ryzyko, iż na treść zeznań wpłynęła obawa przed poniesieniem odpowiedzialności dyscyplinarnej. Wyjaśnień Obwinionego co do wydania akt w sprawie przeciwko L. D. nie potwierdza również żaden dokument zaakceptowany przez (...) Sp. z o.o. ani też zeznania uczestników czynności wydania akt, Pana P. P. (1) i Pani N. S. będącej w tej czynności w tej czynności reprezentantką radcy prawnego J. W.. W tym miejscu należy podkreślić, że Obwiniony w prawdzie wskazał na istnienie innych protokołów z przekazania akt adwokatowi P. P. (1), jednak wzywany kilkakrotnie przez Sąd tych dokumentów, nie uczynił tego. Bezpodstawną jest przy tym teza, iż (...) Sp. z o.o. nie formułowała wobec radcy prawnego J. W. żądań zwrotu dokumentów dot. sprawy przeciwko L. D.. Po pierwsze, żądania takie jednoznacznie wynikają z treści znajdujących się w aktach dokumentów. Po drugie formułowane były przez adwokata P. P. (1), który - co jest w przedmiotowej sprawie bezsporne - działał w tym zakresie w imieniu (...) Sp. z o.o. Po trzecie, na fakt wystąpienia przez T. z żądaniem zwrotu akt wskazuje samo zachowanie radcy prawnego J. W., który podjął działania mające na celu ich zwrot w szczególności zaś przyjęcie w swojej kancelarii przedstawiciela (...) Sp. z o.o. P. P. (1).

W świetle powyższego Sąd uznał za niewątpliwą i udowodnioną, iż w okresie wyznaczonym ramami dwóch wydarzeń: sformułowaniem żądania zwrotu akt oraz momenty wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutu radcy prawnemu J. W., Obwiniony radca nie zwrócił dokumentów (...) Sp. z o.o. dotyczących postępowania przeciwko L. D..

Zważywszy na zgłaszane wnioski dowodowe Sąd Dyscyplinarny wskazuje, iż na dokonane ustalenia nie mogła wpłynąć konfrontacja świadków Pani M. L. oraz N. S.. Jak niezbicie wynika bowiem z wyjaśnień pierwszego ze świadków nie była ona obecna przy wydawaniu akt (...) Sp. z o.o. adwokatowi P. P. (1), druga ze świadków wyraźnie zaś zaznaczyła, iż nie pamięta jakie akta wydała w imieniu radcy prawnego J. W. adwokatowi P. P. (1).

Upływ czasu oraz zgłaszana już wcześniej niepamięć kluczowych z punktu widzenia przedmiotowej sprawy faktów legł u podstawy odmowy ponownego przesłuchania Pani N. S.. Doświadczenie życiowe wskazuje bowiem, iż w skutek dalszego upływu czasu, niepamięć może się jedynie pogłębić.

Odnosząc się do wytycznych zawartych w orzeczeniu Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, Sąd wskazuje, iż:

1.

w przedmiotowej sprawie pokrzywdzonym jest (...) Sp. z o.o., strona umowy o świadczenie pomocy prawnej zawartej z radcą prawnym J. W., między innymi w zakresie reprezentacji w sprawach przeciwko (...) S.A., a także strona postępowań przeciwko pozwanym ubezpieczycielom;

2.

nie sposób ustalić jakie dokumenty dotyczące sprawy przeciwko (...) S.A. zostały zwrócone (...) Sp. z o.o., co stanowi okoliczność uwzględnianą na korzyść Obwinionego;

3.

radca prawny J. W. nie zwrócił (...) Sp. z o.o. dokumentów dotyczących sprawy przeciwko L. D. ani bezpośrednio spółce ani za pośrednictwem pełnomocnika (...) Sp. z o.o. adwokata P. P. (1);

4.

poza znajdującym się w aktach protokołem odbioru akt brak jest innych dokumentów potwierdzających odbiór dokumentów (...) Sp. z o.o. od radcy prawnego J. W. przez lub w imieniu (...) Sp. z o.o.;

5.

odmowa odpowiedzi na pytania przez adwokata P. P. (1), z powołaniem na tajemnicę na adwokacką, utrudnia ustalenie okoliczności faktycznych sprawy ale obiektywny charakter tej przeszkody nie pozwala na wyciągnięcie wniosków co do przyczyn dla których adwokat P. P. (1) zdecydował się odmówić odpowiedzi na niektóre z zadawanych mu pytań.

Przechodząc do rozważań o charakterze prawnym. W związku ze zmianami Uorp Sąd Dyscyplinarny uznał, iż czyn zarzucony Obwinionemu stanowi przewinienie dyscyplinarne o charakterze stałym, a przepisy obowiązujące w dacie ostatniego zachowania objętego wnioskiem o ukaranie (15 października 2015 r.- data wniosku o ukaranie) powinny mieć zastosowanie zarówno co do kategorii przewinienia jak i wymiaru kary.

Odnosnie zaś do zmian w normach etycznych obowiązujących radców prawnych Sąd stoi na stanowisku, iż w przedmiotowej sprawie muszą być brane pod uwagę zarówno wytyczne zawarte w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego, stanowiącym załącznik do uchwał nr 8/ (...) Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dn. 28 grudnia 2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (obowiązujące r.pr. J. W. w początkowym okresie trwania przewinienia) jak i w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego, stanowiącym załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dn. 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (obowiązujące r.pr. J. W. w końcowym okresie trwania przewinienia). Zgodnie z art. 64 ust. 1 Uorp radcowie i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

Ustalając zakres odpowiedzialności radcy prawnego wynikający z pierwszego z powyższych punktów niewątpliwie należy mieć na uwadze przepisy art. 3 ust. 2, art. 4 oraz art. 6 Uorp. Dwa ostatnie z przywołanych przepisów wskazują sposób wykonywania zawodu radcy prawnego, który polega na świadczeniu pomocy prawnej, w szczególności zaś na występowaniu przed sądami i urzędami. Z treści art. 3 ust. 2 Uorp wynika natomiast, iż prawidłowe wykonywanie zawodu radcy prawnego winno polegać na działaniu ze starannością wynikająca z wiedzy prawniczej z zasad etyki radcy prawnego. Biorąc powyższe pod uwagę uznać należy, że radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za takie działania bądź zaniechania, powstałe przy świadczeniu przez niego pomocy prawnej, którym przypisać można cechę tzw. „zawodowej niestaranności”. Za „zawodową niestaranność” z pewnością mogą zostać uznane takie zachowania radcy prawnego, które wykazują nieznaną bądź niedostateczną znajomość obowiązujących przepisów prawa jak i ich wykładni. Niestarannością zawodową określone będą wszelkie zachowania naruszające zasady ujęte w obowiązującym Kodeksie Etyki Radcy Prawnego. Działania lub zaniechania radcy prawnego muszą być przy tym przez niego zawinione, a zatem zachowania te muszą stanowić podstawę do postawienia radcy prawnemu zarzutu.

W myśl art. 28 ust. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 r. Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dn. 28 grudnia 2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny obowiązany jest wydać klientowi na jego wniosek, po zakończeniu stosunku prawnego na podstawie którego prowadził sprawę, wszystkie otrzymane od niego dokumenty i pisma otrzymane z sądu lub organu przed którym prowadził sprawę tego klienta; nie wolno uzależniać wydania tych dokumentów od uregulowania od klienta należności. W związku zaś z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dn. 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny nie może odmówić wydania klientowi na jego wniosek, po zakończeniu stosunku prawnego na podstawie którego prowadził sprawę otrzymanych od niego dokumentów oraz pism procesowych w sprawach które prowadził. Radca prawny nie może uzależniać wydania tych dokumentów od uregulowania przez klienta należności.

Ustalone zachowania radcy prawnego J. W. niewątpliwie naruszyło obie przytoczone normy etyczne, pomimo bowiem zakończenia współpracy z T. Sp. z

o.o. i wystosowania przez (...) Sp. z o.o. wniosku o wydanie akt dotyczących sprawy przeciwko L. D., dokumenty te nie zostały (...) Sp. z o.o. zwrócone, co w konsekwencji spowodowało naruszenie przez J. W. art 64 ust. 1 Uorp. Ustalając wymiar kary za przewinienie, którego dopuścił się r.pr. J. W. Sąd Dyscyplinarny wziął pod uwagę, iż niewydanie przez r.pr. J. W. dokumentów dotyczących sprawy L. D. nie było działaniem nacechowanym w stopniu intensywnym złą

wołą, a raczej brakiem należytego porządku organizacyjnego w kancelarii. Wobec powyższego uznać należy, iż kara w wymiarze upomnienia odpowiadać będzie zarówno stopniowi winy przy popełnieniu czynu, szkodliwości czynu, jak również spowoduje osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wynikających z wymierzonej kary.

Sąd Dyscyplinarny orzekając o kosztach postępowania dyscyplinarnego działał na podstawie art.70⁶ ust.2 Uorp. W zakresie przyjętej wysokości kosztów Sąd Dyscyplinarny działał na podstawie art.70⁶ ust.1 Uorp w związku z par.1 ust.1pkt 1 Uchwały Nr 86/ (...) z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, biorąc pod uwagę wysoki stopień skomplikowania sprawy, co miało wpływ na ilość posiedzeń wyznaczonych celem rozpoznania sprawy, a także przeprowadzonych w toku rozprawy czynności procesowych.

Od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Szczecinie z dnia 17 kwietnia 2018 r. odwołanie w terminie wniósł Obwiniony radca prawny J. W. zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1.

naruszenie przepisów w postępowaniu tj. art. 337 § 1 k.p.k., art. 332 § 1 pkt 2 k.p.k. - w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych — poprzez niedokonanie zwrotu rzeczownikowi dyscyplinarnemu złożonego przezeń wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w celu poprawienia wady tego wniosku polegającego na braku dokładnego opisanie czynu zarzucanego Obwinionemu w zakresie przedmiotu wykonawczego tego czynu tj. precyzyjnego określenia dokumentów, których Obwiniony nie wydał osobie pokrzywdzonej tj. (...) Spółce z o.o., w tym specyfikacji dokumentów doręczonych kancelarii Obwinionego przez pokrzywdzoną spółkę i specyfikacji pism otrzymanych z sądu lub organu, przed którym prowadzono sprawę;

2.

naruszenie przepisów postępowania tj. art. 334a k.p.k. — w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych - poprzez niedokonanie zwrotu rzeczownikowi dyscyplinarnemu sprawy do uzupełnienia istotnych braków dochodzenia - polegających na nieustaleniu katalogu dokumentów przekazanych przez pokrzywdzoną spółkę z o.o. (...) do kancelarii Obwinionego i dokumentów uzyskanych przez Obwinionego z sądu lub innego organu, przed którym sprawa była prowadzona tj. dokumentów mogących stanowić przedmiot wykonawczy przewinienia dyscyplinarnego przewidzianego w art. 28 ust. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z 2010 r. oraz art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku.;

3.

naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 28 ust. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/ (...) Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. oraz art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. - poprzez prowadzenie postępowania w sprawie niewydania dokumentów dotyczących powierzonych Obwinionemu do prowadzenia spraw i skazanie Obwinionego za taki czyn - w sytuacji, gdy przewinieniem dyscyplinarnym jest niewydanie dokumentów (nie zaś ich kopii) otrzymanych od klienta oraz otrzymanych z sądu, a nadto obowiązek wydania w myśl tych przepisów aktualizacji wniosku klienta (cyt. „na jego wniosek”), a takowy był złożony w przedmiocie akt sprawy (...) Spółka z o.o. p-ko (...) Spółka z o.o. p-ko (...) tylko raz w sierpniu 2014 r. i więcej nie był ponawiany, natomiast Pan A. H. (1) i pracownica jego firmy w kwietniu 2015 r. żądali od Obwinionego wydania akt sprawy A. H. (1) p-ko L. D. i A. H. (1) p-ko (...) tj. akt innych spraw faktycznie powierzonych Obwinionemu do prowadzenia (ich niewydanie nie było objęte zarzutem);

4.

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia - polegający na nieuzasadnionym ustaleniu, że Obwiniony nie wydał pełnomocnikowi pokrzywdzonej spółki w sierpniu 2014 r. żądanych przez niego dokumentów otrzymanych od pokrzywdzonej spółki i z sądu w związku z prowadzeniem sprawy tej spółki p-ko L. D. i (...);

5.

naruszenie przepisów postępowania mogących mieć wpływ na wynik sprawy, a to art. 2 § 1 pkt 1, art. 4, art. 5 § 2, art. 7 k.p.k. - w związku a art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych - skutkujące błędnym ustaleniem wskazanym w pkt 4 powyżej;

6.

sprzeczność ustaleń sądu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z treścią maili z grudnia 2014 i 2015 r. oraz treścią wezwania z dnia 24 kwietnia 2015 r. (w których nie wzywano Obwinionego do wydania dokumentów objętych zarzutem, ale dokumentów innych prowadzonych przez niego spraw), treścią zeznań P. P., który nie potwierdził, że on osobiście wzywał Obwinionego do wydania dokumentów objętych zarzutem, oraz treścią jego zeznań złożonych w dniu 27 listopada 2017 r., z których wynikało, że w dniu 14 sierpnia 2014 r. oprócz dokumentów sprawy T. p-ko (...) mógł on odebrać dokumenty dotyczące innych spraw (w tym zatem dokumenty sprawy T. p-ko L. D.), i w trakcie których zasłonił się tajemnicą adwokacką odpowiadając na pytanie czy odebrał on w sprawie p-ko L. D. operaty szacunkowe samochodów i zasłonił się niepamięcią odpowiadając na pytanie, czy odebrał korespondencje

pomiędzy (...) Sp. z o.o. a L. D., stwierdził wyłącznie kategorycznie, że nie odebrał kopii z akt sprawy karnej, ponadto z żadnego dowodu przeprowadzonego w sprawie nie wynika konkluzja, że Obwiniony zlecił przygotowanie akt do wydania Pani N. S. i że podjął działania w celu zwrotu dokumentów w (...) Sp. z o.o. poprzez przyjęcie w kancelarii adwokata Przemysława Przytuły (konkluzja taka jest sprzecz z dokonany przez Sąd ustaleniem, że w trakcie wizyty adw. P. P. (1) w dniu 19 sierpnia 2014 r. Obwiniony był na urlopie, zaś z dokumentów załączonych do sprawy wynika, że był na urlopie zagranicznym tj. na rejsie jachtem wzdłuż wybrzeży Chorwacji, do której on i osoby mu towarzyszące musiały dojechać samochodem i przed rejssem zatrzymały się na kilka dni w Niemczech);

7.

naruszenie prawa materialnego tj. art. 1 § 3 k.k. - w związku z art. 74¹ pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych - poprzez skazanie Obwinionego za czyn, w stosunku do którego Obwinionemu nie można przypisać winy w dacie jego popełnienia, dla istnienia bowiem przewinienia dyscyplinarnego przewidzianego w art. 28 ust. 11 Kodeksu Etyki Pracy Radcy Prawnego z 2010 r. oraz art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. wymagane jest to, aby radca prawny miał świadomość tego, że jego były klient złożył wniosek o wydanie mu przekazanych mu dokumentów, a tymczasem jedyny sformułowany na piśmie wniosek o wydanie dokumentów „sprawy spalonych samochodów” skierowano drogą mailową do jego kancelarii w sierpniu 2014 r. pod jego nieobecność, następnie zaś w kolejnych wezwaniach (maile z grudnia 2014 r. i stycznia 2015 r.) skierowano do niego wnioski o wydanie akt innych spraw, niż sprawy objęte zarzutem tj. spraw prowadzonych w imieniu A. H. (1) jako osoby fizycznej, które faktycznie były przez Obwinionego prowadzone (w zakresie pozyskiwania dokumentów od ubezpieczycieli) - zatem nawet przy przyjęciu, że dokumenty sprawy T. p-ko L. D. nie zostały wydane (czego nie sposób przyjąć w świetle zebranego materiału dowodowego), to i tak nie można przypisać Obwinionemu winy, skoro nie wiedział on, że żądano od niego wydania dokumentów sprawy T. p-ko L. D.;

8.

naruszenie przepisów postępowania mogących mieć wpływ na wynik sprawy, a to art. 424 § 1 pkt k.p.k. - w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych - dotyczących oceny dowodów przyjętych za

podstawę skazania Obwinionego w aspekcie zmieniających się w trakcie postępowania i pod wpływem dowodów przedstawianych przez Obwinionego wersji zdarzeń relacjonowanych przez świadka A. H. (1) i P. P. (1) oraz I. B. (także w trakcie ponownego postępowaniu), jak też wzajemnej sprzeczności tych zeznań, ich niekonsekwencji i braku powiązania z dokumentami przedłożonymi przez nich i przez Obwinionego do akt sprawy, niewyjaśnienie, dlaczego w ustaleniach przyjęto, że dokumenty w sierpniu 2014 r. wydała adw. P. P. (1) świadek N. S., skoro zdecydowanie zaprzeczyła ona, aby to ona wydawała dokumenty i aby ona sporządziła protokół z dnia 19 sierpnia 2014 r.

9.

naruszenie art. 442 § 3 k.p.k. - w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych - poprzez niewykonanie wskazania sądu odwoławczego w zakresie: po pierwsze - ustalenia komu, jakie i w jakim zakresie dokumenty zostały przekazane, wydane czy też nie wydane; po drugie: wystąpienia do Pana A. H. (1) o przekazanie wszelkich protokołów i innych dokumentów dokumentujących przejmowanie od Obwinionego dokumentów przez Pana A. H. (1) lub innych osób działających w jego imieniu, jak też po trzecie: nie dokonanie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wymaganej przez sąd odwoławczy oceny dowodów przyjętych za podstawę skazania w aspekcie zmieniających się w trakcie postępowania wersji zdarzeń relacjonowanych przez Pana A. H. (1) i P. P. (1):

10.

nieuzasadnione odstąpienie przez sąd odwoławczy od przesłuchania **w** charakterze świadka S. K. oraz ponownego przesłuchania świadka N. S., **w** tym także po skonfrontowaniu treści jej zeznań z zeznaniami świadka M. L..

Stawiając powyższe zarzuty Obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie, ewentualnie o uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu przy OIRP w Szczecinie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje.

Odwołanie Obwinionego radcy prawnego J. W. zasługuje na uwzględnienie.

Analizując akta i treść odwołania w kontekście zarzuconego Obwinionemu czynu należy wskazać, że sprawa, w której przeprowadził ponownie rozprawę a następnie orzekł Okręgowy Sąd Dyscyplinarny - dalej w treści zwany OSD, została rozpatrzona przy podjęciu środków możliwych do przeprowadzenia obiektywnego postępowania dowodowego. Stało się ono podstawą dla ustalenia stanu faktycznego, co nastąpiło przy wykorzystaniu zasad logicznego rozumowania oraz wywodzenia w kontekście podejmowania i wykonywania działań przez świadków lub Obwinionego, a nadto OSD wskazał dowody na których został oparty stan faktyczny. Jednocześnie wyjaśnienie przez OSD powodów oddalenia wniosków dowodowych stron, w tym w szczególności Obwinionego oraz nie podjęcie i w konsekwencji nie przeprowadzenie dalszych dowodów - np. w zakresie pozyskiwania protokołów od Pana A. H., spowodowało nie wykonanie w całości wytycznych Wyższego Sądu Dyscyplinarnego sformułowanych w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 maja 2017 roku. Konsekwencją powyższych faktów musi być stwierdzenie, że dokonane ustalenia są niepełne, a więc wadliwe, co powoduje - w kontekście ustawowego obowiązku dążenia OSD do ustalenia stanu faktycznego w sposób niebudzący żadnych wątpliwości - że zaskarżone przez Obwinionego orzeczenie jest wadliwe. Potwierdzeniem tego wniosku jest także to, że sam OSD w uzasadnieniu wydanego orzeczenia wskazał na to, że przeprowadzone w toku rozprawy dowody pozwoliły tylko na częściowe wyeliminowanie wątpliwości co do zarzuconego Obwinionemu nagannego działania/zachowania, doprowadzając do częściowej korekty opisu czynu w stosunku do opisu z wniosku o ukaranie.

Zgodnie z zasadami przeprowadzenia postępowania przed OSD rozpoznaniem objęto stan faktyczny, który wynikał z treści zarzutu sformułowanego w treści wniosku o ukaranie z dnia 21 grudnia 2015 roku. Obejmował on zachowania lub działania Obwinionego i osób, które upoważnił do działania w swoim imieniu pod jego nieobecność, które mogłyby zostać uznane przez OSD za prawidłowo ustalone, ale tylko w przypadku dokonania ustaleń faktycznych w

sposób szczegółowy i całościowy, a więc w sposób nie budzący żadnych wątpliwości co do podjętych działań przez Obwinionego lub jego zaniechań w/w zakresie. Z takim stanem rzeczy

nie mam w sprawie do czynienia, mimo podjętych przez OSD wysiłków i starań, a to powoduje że OSD nie udało się dokonać prawidłowego ustalenia stanu faktycznego, który następnie został poddany ocenie-rozważaniom w kontekście prawnym co do zaistnienia i

popelnienia przez Obwinionego, a także charakteru-rodzaju, deliktu dyscyplinarnego.

W tym miejscu należy podnieść, że OSD prawidłowo orzekł tylko co do czynu zarzuconego Obwinionemu, na co wykazał Sąd Najwyższy w wyroku z 6 lutego 2007r. w sprawie o sygn. akt V K265/07, stwierdzając, że „... w wyroku sąd orzekający ma obowiązek odnieść się do zarzutu postawionego w akcie oskarżenia. Powinien, w razie skazania, bądź warunkowego umorzenia postępowania, tak określić przypisany oskarżonemu czyn, jak uzasadnia to ocena przeprowadzonych dowodów, nie naruszając jednak tożsamości czynu zarzuconego w skardze oskarżyciela...”. Mając zatem na uwadze niezmienność wniosku o wszczęcie postępowania przed OSD, którym jest wniosek o ukaranie, Wyższy Sąd Dyscyplinarny ogranicza swoją kontrolę co do poprawności postępowania przed OSD, a następnie także ewentualnie co do zastosowanych przepisów praw materialnego w ramach zarzutu postawionego Obwinionemu.

Mając na względzie powyższe Wyższy Sąd Dyscyplinarny, dostrzegając potrzebę oceny zaskarżonego orzeczenia w kontekście podniesionych przez Obwinionego uzasadnionych wątpliwości co do prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych i wyciągniętych na jego podstawie wniosków o jego winie, przeanalizował orzecznictwo dotyczące stosowania zasady procesowej „in dubio pro reo” wynikająca z treści art.5 kpk, która znajduje także odpowiednie zastosowanie w postępowaniach dyscyplinarnych. Dokonane ustalenia wskazują, że jest ono konsekwentne, a jego linia sprowadza się do uznania obowiązku jej stosowania w danej sprawie i rozstrzygnięcia na korzyść obwinionego lub stwierdzenia jej naruszenia w przypadku jej nie zastosowania w danej sprawie, gdy sąd lub organ procesowy stwierdzi, że w sprawie istnieją nie dające się usunąć wątpliwości co do podstawy odpowiedzialności. Takie - przykładowe - rozstrzygnięcia to : wyrok SN z 13.10.2017r. wydany w sprawie SNO39/17 oraz postanowienia SN z 16.11.2017r. w sprawie II KK 365/17 i z 25.06.2014r. w sprawie II KK 131/14, a także wyrok SA w Gdańsku z 31.01.2017r. wydany w sprawie II AKa 307/16.

Jednocześnie Wyższy Sąd Dyscyplinarny zwraca uwagę, także nawiązując do rozważań doktryny, że skorzystanie przez sąd lub organ procesowy z zasady „in dubio pro reo” może mieć miejsce tylko wyjątkowo, a mianowicie gdy brak jest możliwości dowodowych, a

zgromadzony materiał dowodowy - po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dowodowym nie można doprowadzić do usunięcia istniejących wątpliwości - nie pozwala na jednoznaczne ustalenie przebiegu wydarzeń oraz faktów związanych z podstawą odpowiedzialności.

Linia obrony jaką przyjął Obwiniony w toku postępowania, w szczególności na rozprawach w OSD oraz w odwołaniu, do którego na rozprawie prowadzonej przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny przychylił się Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego wnosząc o uwzględnienie wniesionego odwołania Obwinionego, konsekwentnie wskazywała na szereg wątpliwości co do kompletności dowodów zgromadzonych przez Okręgowego Rzecznika Dyscyplinarnego oraz w toku postępowania przed OSD, które dotyczą istotnych okoliczności w ustaleniach faktycznych, których nie usunięto do momentu wydania orzeczenia - np. nie ustalono jakie dokumenty/materiały otrzymał Obwiniony z (...) Spółka z o.o., a więc także co był zobligowany wydać po ustaniu stosunku prawnego.

Obwiniony w toku postępowania dyscyplinarnego nie przyznał się do naganności swojego działania-zachowania i w sposób racjonalny wykazał przyczyny, które nie pozwoliły na jednoznaczne jego obciążenie przez świadków oraz nie przecząc faktom wynikającym jednoznacznie z dokumentów oraz zeznań świadków, doprowadził w ten sposób do stwierdzenia istnienia - i to właściwie od momentu wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przez Okręgowego

Rzecznika Dyscyplinarnego - nie dających się usunąć wątpliwości co do przebiegu działań/zaniechań Obwinionego w zakresie stanu faktycznego objętego zarzutem opisanym we wniosku o ukaranie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny, mając na względzie stan sprawy, który nadal budzi uzasadnione i nie dające się usunąć wątpliwości co do działań lub ewentualnych zaniechań Obwinionego, stwierdził brak możliwości i podstaw do przypisania Obwinionemu popełnienia deliktu dyscyplinarnego zarzuconego we wniosku o ukaranie i uniewinnił od jego popełnienia radcę prawnego J. W..

Jednocześnie Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie znajduje podstaw do przeprowadzenia oceny zaskarżonego orzeczenia w kontekście treści norm prawnych definiujących zarzucony Obwinionemu czyn - delikt dyscyplinarny albowiem byłoby to konieczne i celowe w przypadku, gdy ustalony bez żadnych wątpliwości stan faktyczny pozwoliłby na przypisanie Obwinionemu popełnienia czynu stanowiącego delikt dyscyplinarny.

Reasumując, w niniejszej sprawie Wyższy Sąd Dyscyplinarny - po przeanalizowaniu całości dowodów zgromadzonych do dnia sformułowania wniosku o ukaranie oraz po analizie dowodów przeprowadzonych na rozprawie - ustalili, że nie można bez żadnych wątpliwości stwierdzić iż Obwiniony popełnił delikt dyscyplinarny opisany w treści wniosku o ukaranie, a także delikt dyscyplinarny wskazany w orzeczeniu z dnia 17 kwietnia 2018 roku wobec istnienia nie dających się usunąć wątpliwości, co do okoliczności, które miały wskazywać na istnienie podstaw do obciążania Obwinionego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny, mając na względzie treść oraz sposób formułowania zarzutów w odwołaniu przez Obwinionego, dokonał także kontroli zaskarżonego orzeczenia w pod kątem naruszenia normy procesowej z art.7 k.p.k., tj. zasady swobodnej oceny dowodów albowiem większość zarzutów - punkty 4-6 i 8-10 - ma swoje „źródło” w naruszeniu tej zasady postępowania przez OSD. W tym kontekście Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że ocena OSD w tym zakresie podlega ochronie o ile w toku rozprawy ujawniono całokształt okoliczności sprawy - zgodnie z treścią art. 410 k.p.k., rozważono wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na nie korzyść osoby obwinionej - art. 4 i 5 k.p.k., a ocena ta jest wyczerpująca oraz uwzględniająca wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, oraz uargumentowana w uzasadnieniu wydanego wyroku - art.424 k.p.k. W niniejszej sprawie OSD podjął próbę i dążył do wyjaśnienia całokształtu podstaw ewentualnej odpowiedzialności Obwinionego, jednakże tego ostatecznie nie udało się osiągnąć. Ten stan sprawy pozwolił Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu na odmienną ocenę sprawy z przyczyn już powyżej wskazanych, a także w oparciu o treść art. 440 k.p.k., który stanowi kolejną podstawę orzeczenia. Utrzymanie orzeczenia OSD byłoby rażąco niesprawiedliwe wobec Obwinionego w kontekście ustaleń dokonanych już w toku postępowania dowodowego, które nadal nasuwają nie dających się usunąć wątpliwości oraz stanowisk stron wyrażonych na rozprawie w dniu 20 września 2018 roku.

Mając na uwadze przytoczoną powyżej argumentację, przy braku okoliczności, które należy brać pod uwagę z urzędu stosownie do treści art.439 k.p.k. w związku z art.74¹ pkt 1

i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych, Wyższy Sąd Dyscyplinarny, działając na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w związku z art. 74¹ pkt 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art.70⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982r.o radcach prawnych (tekst jednolity - Dz. U. z 2016r., poz.233 z póź. zm.) i obciążył nimi odpowiednio Okręgową Izbę Radców Prawnych w Szczecinie oraz Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.